

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D., v právní věci žalobce: **Nemocnice Znojmo, příspěvková organizace**, se sídlem MUDr. Jana Janského 11, Znojmo, zastoupeného Mgr. Janem Tejkalem, advokátem v advokátní kanceláři Fiala, Tejkal a partneři, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Helfertova 2040/13, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 23. 10. 2014, č. j. ÚOHS-R176/2014/VZ-22420/2014/321/IPs,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 19. 12. 2014 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne

23. 10. 2014, č. j. ÚOHS-R176/2014/VZ-22420/2014/321/IPs (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce (proti) a potvrzeno ve výrocích I., II. a IV. (do výroku III. nebyl rozklad podán) rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 19. 5. 2014, č. j. ÚOHS-S760,761/2013/VZ-10375/2014/524/MLi (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jehož zrušení (ve výroku I. II. a IV.) se žalobce také domáhá, a žalobce dále požaduje uhrazení náhrady nákladů řízení.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byl výrokem I. žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), tím, že v bodech 18.4. a 18.7. zadávací dokumentace veřejné zakázky „Nemocnice Znojmo – rekonstrukce a dostavba, II. etapa – inženýrská činnost“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno ke zveřejnění dne 20. 5. 2008 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 23. 5. 2008 pod ev. č. 60017965, stanovil způsob hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího kritéria č. 2 „Plán jakosti upravený na konkrétní podmínky této veřejné zakázky“ v rozporu s ustanovením § 44 odst. 3 písm. f) zákona o veřejných zakázkách a zásadou transparentnosti zakotvenou v ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách tím, že neuvedl, jakým způsobem budou podle cit. hodnotícího kritéria nabídky hodnoceny, přičemž tento postup žalobce (dále také „zadavatele“) mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku. Výrokem II. pak byl žalobce shledáván vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách tím, že v bodech 10.4. a 10.5. zadávací dokumentace veřejné zakázky „Nemocnice Znojmo – rekonstrukce a dostavba, II. etapa – magnetická rezonance“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno ke zveřejnění dne 12. 5. 2008 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 16. 5. 2008 pod ev. č. 60014818, stanovil způsob hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího kritéria č. 3 „Plán jakosti upravený na konkrétní podmínky této veřejné zakázky“ v rozporu s ustanovením § 44 odst. 3 písm. f) zákona o veřejných zakázkách a zásadou transparentnosti zakotvenou v ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách tím, že neuvedl, jakým způsobem budou podle cit. hodnotícího kritéria nabídky hodnoceny, přičemž tento postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku. Za spáchání těchto správních deliktů byla zadavateli (žalobci) – podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách uložena pokuta ve výši 450.000 Kč. Napadeným rozhodnutím byly tyto výroky prvostupňového rozhodnutí potvrzeny.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, a napadá jednak nesprávné zjištění skutkového stavu věci, tak také nesprávné právní posouzení věci ze strany správních orgánů.

[4] K námitce nesprávného zjištění skutkového stavu věci žalobce uvádí, že žalovaným učiněné závěry vyplývají z nedostatečně zjištěného stavu věci, který plyne z absence příslušných odborných znalostí. Žalobce předně osvětluje, že v rámci zadávacích podmínek požadoval k prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů dodavatele podle § 56 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách mimo jiné předložení certifikátu systému řízení jakosti

vydaného podle českých technických norem akreditovanou osobou, tj. požadoval osvědčení dodavatele o tom, že je držitelem Certifikátu Systému řízení jakosti podle ČSN EN ISO 9001 (dále jen „Certifikát ISO“). Prokázat splnění technických kvalifikačních předpokladů tedy mohli jen dodavatelé, kteří Certifikátem ISO disponovali. Obecně žalobce uvádí, že dodavatel, který je držitelem Certifikátu ISO stanovené principy systému managementu jakosti běžně aplikuje. Dodavatel, který Certifikát ISO obdržel, tedy již má vytvořen a zdokumentován systém managementu jakosti a je mu znám způsob jejich aplikace na konkrétní zakázky. Právě ke konkrétní realizované zakázce, tj. Realizace produktu, se zpracovává příslušná dokumentace systému řízení jakosti, která se podle kapitoly sedmé ČSN EN ISO označuje také jako „Plán jakosti“. Jejím obsahem je plánování realizace produktu s ohledem na konkrétní zakázku, způsob ověřování, validace, monitorování, kontrola a zkoušení realizovaného produktu (tedy konkrétní zakázky), jmenování osoby odpovědné za tyto procesy, metoda realizace požadavků zákazníka na produkt a způsob přezkumu těchto požadavků včetně určení konkrétních osob a jejich odpovědnosti a pravomoci komunikovat se zákazníkem, vyřizovat jeho požadavky, stížnosti a reklamace, určení nakupovaných částí předmětu plnění (subdodávky) a jejich realizace, ověření a kontrola. Jestliže tedy dodavatel získá Certifikát ISO, je mu bezpochyby znám způsob, jakým zpracovat „Plán jakosti“, upravený na konkrétní podmínky veřejné zakázky. Požadoval-li tedy žalobce po uchazečích obou předmětných veřejných zakázek předložení „Plánu jakosti“, který měl být předmětem hodnocení, nepožadoval nic jiného, než předložení příslušné dokumentace. Ze shora uvedeného je tedy zřejmé, každý certifikovaný dodavatel přesně věděl, co je to „Plán jakosti“ a co má obsahovat ve vztahu ke konkrétní zakázce. Proto při stanovení předmětných zadávacích podmínek žalobce zohlednil potřebnou míru odbornosti dodavatelů – držitelů certifikátu v systému řízení jakosti podle Certifikátu ISO a dílčí hodnotící kritérium „Plán jakosti“ specifikoval a způsob jeho hodnocení vymezil s ohledem na tuto odbornou úroveň a způsobilost dodavatelů. Žalobce s odkazem na shora uvedené zdůrazňuje, že při stanovení hodnotících kritérií zohlednil, zda jsou dodavatelé na základě jím stanovených požadavků v zadávací dokumentaci schopni předložit srovnatelné nabídky a rovněž, zda jsou schopni dovést způsob výběru nejvhodnější nabídky v rámci každého z hodnotících kritérií. Jeho postup tak byl zcela zákonný.

[5] K námitce nesprávného právního posouzení věci žalobce uvádí, že žalobce v této souvislosti poukazuje na závěry plynoucí z rozhodnutí Krajského soudu v Brně, sp. zn. 62 Ca 91/2008, v němž soud deklaroval, že u uchazečů, kteří se hodlají ucházet o získání veřejné zakázky, je důvodné předpokládat dostatečnou odbornou úroveň. Z uvedeného žalobce dovozuje, že pokud by dílčí hodnotící kritérium nebylo pochopitelné dodavatelům, kteří nebyli schopni prokázat příslušný technický kvalifikační předpoklad a nedosahují tak potřebné odborné úrovně, nelze to přičítat k tíži žalobce. Z neschopnosti porozumět zadávacím podmínkám ze strany dodavatelů nemajících potřebnou úroveň odbornosti nelze dovozovat nejednoznačnost či nejasnost zadávacích podmínek. Splnění povinnosti zadavatele stanovené mu § 44 odst. 3 písm. f) či § 6 zákona, je třeba vždy posuzovat ve vztahu k dodavatelům, kteří disponují potřebnými znalostmi, nikoli ve vztahu ke všem dodavatelům obecně. Nelze tu přijmout argumentaci žalovaného, že z daného procesu nelze seznat způsob hodnocení nabídek, když lze logicky dovést, že zadavatel by při hodnocení nabídek posuzoval míru splnění dílčího kritéria ve vztahu k nejvýhodnější z nabídek prostřednictvím konkretizace jednotlivých kapitol ČSN EN ISO 9001 v předloženém Plánu jakosti. Podle

žalobce je zjevné, že způsob hodnocení nabídek dodavatelů ve vztahu k „Plánu jakosti“ byl uchazečům znám; nabídka uchazeče, jehož „Plán jakosti“ by vykazoval nejvyšší míru konkretizace jednotlivých kapitol ČSN EN ISO 9001 na podmínky této konkrétní veřejné zakázky, by byla v tomto dílčím hodnotícím kritériu vyhodnocena jako nejvhodnější (100 bodů). Bodové hodnocení přidělené ostatním nabídkám by pak vyjadřovalo míru splnění dílčího kritéria ve vztahu k nejvhodnější nabídce. Ani jedinému z možných dodavatelů nebyl popis způsobu hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího kritéria „Plán jakosti“ nejasný, když v průběhu předmětných zadávacích řízení nevznikli žádné námitky proti zadávací dokumentaci, dokonce ani žádost o dodatečné informace žalobce ve vztahu k předmětným zadávacím podmínkám doručena nebyla. Žalobce zdůrazňuje, že v předmětných zadávacích řízeních k faktickému hodnocení nabídek nedošlo, neboť byla předložena jediná nabídka. Žalovaný tudíž chybně dovozuje, že by hodnocení nabídek podle dílčího kritéria „Plán jakosti“ bylo netransparentní či nepřezkoumatelné. Žalobce považuje v této souvislosti za nepřijatelný odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 86/2008-222. Žalobce pak konečně rozporuje závěry žalovaného ve vztahu k potenciálnímu podstatnému vlivu údajně nedostatečného popisu dílčího hodnotícího kritéria č. 2 „Plán jakosti“ na výběr nejvhodnější nabídky. Skutečnost, že by žalobce svým postupem podstatně poškodil soutěž a konkurenční prostředí mezi dodavateli žalovaný nijak nerozvádí a naprosto tak pomíjí intenzitu dopadů, které jednání žalobce přisuzuje. Z odůvodnění rozhodnutí není jasné, že by žalobce vyloučil podstatnou většinu uchazečů; touto skutečností se žalovaný vůbec nezabýval. Navíc má žalobce za to, že žalovaný skutkovou podstatu správního deliktu dovozuje z teoretické neochoty, nikoli nemožnosti, potenciálních dodavatelů podat za daných podmínek nabídku. Mezi jednáním zadavatele a nepodáním většího počtu nabídek však nelze spatřovat příčinnou souvislost, jako chybně presumuje žalovaný, když v takovém případě je důvodem nepodání nabídky subjektivní uvážení na straně dodavatele, nikoli objektivní překážka způsobená zadavatelem. Za takové situace nelze dovozovat, že důvodem nepodání nabídky je postup žalobce. Podle mínění žalobce tak nemohl jeho postup v zadávacím řízení při stanovení dílčího hodnotícího kritéria „Plán jakosti“ podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky ani z dalších důvodů. Popis způsobu hodnocení nabídek, příp. jeho absence, totiž nemůže ovlivnit okruh dodavatelů způsobilých podat nabídku, když tento popis je pouze nástrojem pro porovnání a seřazení nabídek. Okruh možných dodavatelů může ovlivnit nastavení kvalifikačních předpokladů, technických nebo obchodních podmínek, tj. ustanovení, která mají reálný vliv na možnost dodavatele ucházet se o veřejnou zakázku nebo na parametry jím nabízeného plnění. Vliv na okruh možných dodavatelů však nemůže mít ustanovení procesní povahy, které upravuje hodnocení, tj. způsob porovnání a seřazení nabídek. Mezi nastavením způsobu hodnocení a okruhem možných dodavatelů neexistuje žádná souvislost. Pokud by tedy bylo případně shledáno potenciální porušení zákona ze strany žalobce, nemohlo by dosáhnout intenzity podstatně ovlivňující výběr nejvhodnější nabídky.

[6] Žalobce uzavírá, že znaky skutkové podstaty správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách v posuzované věci naplněny nebyly. Ze všech shora uvedených důvodů má žalobce za to, že výroky I., II. a IV. prvoinstančního rozhodnutí, jakož i výrok rozhodnutí předsedy Úřadu, jež prvoinstanční rozhodnutí potvrzuje, jsou věcně nesprávné, a tudíž nezákonné a navrhuje jejich zrušení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[7] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 26. 1. 2016, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že námitky žaloby odpovídají námitkám, jež žalobce vznesl v řízení o rozkladu a jež byly žalovaným řádně a plně vypořádány v napadeném rozhodnutí, na které zcela odkazuje. Dále se žalovaný obsahově vypořádává s jednotlivými žalobními námitkami, se kterými polemizuje, a konstatuje, že má za to, že ve správním řízení v obou stupních bylo postupováno ve věci v souladu se zákonem o veřejných zakázkách a se správním řádem. Žalovaný posoudil případ ve všech jeho vzájemných souvislostech a zhodnotil všechny podklady ve správním řízení. Své vyjádření k žalobě uzavírá konstatováním, že žalobcovy argumenty nesvědčí o nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí prvostupňového, pročež navrhuje podanou žalobu v plném rozsahu zamítnout.

[8] Žalobce, ve své replice, doručené soudu dne 13. 2. 2015, setrvává na své podané žalobě, rozvádí uvedenou žalobní argumentaci a konstatuje, že v předmětné veřejné zakázce nedošlo ani k samotnému hodnocení, tudíž hodnotící kritéria nebyla vůbec aplikována a nemohlo tak dojít k netransparentnímu postupu ze strany žalobce. Pokud by dodavatelům z hodnotících kritérií nebyl zřejmý způsob hodnocení, využili by postupu dle § 49 zákona o veřejných zakázkách a požadovali by po žalobci písemně dodatečné informace k zadávacím podmínkám, což se však nestalo. Tuto skutečnost žalovaný zcela opomíjí. K otázce podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky žalobce konstatuje, že žalovaný namísto toho, aby důkladně zjišťoval skutkový stav a zkoumal, zda porušení zákona skutečně mohlo (podstatně) ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, tedy zda je reálné a za běžného chodu věci do značné míry předpokladatelné, že k podstatnému ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky mohlo dojít, a tyto své úvahy pak podrobně odůvodnil, ve svých odůvodněních opakuje argument, že nelze vyloučit, že kdyby se zadavatel nedopustil porušení zákona, nebyla by podána další nabídka, která by byla výhodnější než podané nabídky. Žalovaný v posuzovaném případě bez opory v provedeném dokazování konstruuje situaci, že existovali dodavatelé, kterým ze zadávací dokumentace nebyl zřejmý způsob hodnocení a že právě a pouze proto tito dodavatelé nepodali nabídku, respektive že se jedná o možnost natolik reálnou, že zakládá odpovědnost žalobce za správní delikt. Takovýto postup však dle žalobce možný není a žalobce zdůrazňuje, že i v posuzovaném případě musí být aplikováno pravidlo *in dubio pro reo* a je přesvědčen, že se žalovaný tímto pravidlem ve svých rozhodnutích neřídil. Byť skutková podstata správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách není založena na tom, že musí dojít k podstatnému ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, ale postačí potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, je třeba tuto potencialitu nejen tvrdit, protože stejně tak může druhá strana tvrdit, že tvrzené porušení nemohlo ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, ale zároveň prokázat, případně podrobně odůvodnit míru této potenciality. To se v dané věci nestalo. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku na zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.

[9] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[10] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[11] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[12] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda žalobce při zadávání veřejné zakázky na inženýrskou činnost a veřejné zakázky na magnetickou rezonanci stanovil způsob hodnocení podle dílčího hodnotícího kritéria (č. 2 pro zakázku na inženýrskou činnost a č. 3 pro zakázku na magnetickou rezonanci) „*Plán jakosti upravený na konkrétní podmínky této veřejné zakázky*“ v rozporu s ustanovením § 44 odst. 3 písm. f) zákona o veřejných zakázkách a zásadou transparentnosti zakotvenou v ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách či nikoliv.

[13] Podle ustanovení § 6 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel povinen při postupu podle zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.

[14] Podle ustanovení § 44 odst. 3 písm. f) zákona o veřejných zakázkách musí zadávací dokumentace obsahovat způsob hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií.

[15] Podle ustanovení § 78 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách rozhodne-li se zadavatel pro zadání veřejné zakázky podle základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky, stanoví vždy dílčí hodnotící kritéria. Dílčí hodnotící kritéria se musí vztahovat k nabízenému plnění veřejné zakázky a mohou jimi být vedle nabídkové ceny zejména kvalita, technická úroveň nabízeného plnění, estetické a funkční vlastnosti, vlastnosti plnění z hlediska vlivu na životní prostředí, provozní náklady, návratnost nákladů, záruční a pozáruční servis, zabezpečení dodávek, dodací lhůta nebo lhůta pro dokončení.

[16] Je-li základním hodnotícím kritériem ekonomická výhodnost nabídky, musí zadavatel v souladu s ustanovením § 78 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách jednotlivým dílčím hodnotícím kritériím stanovit váhu, kterou vyjádří v procentech. Stanovená váha může být u jednotlivých dílčích hodnotících kritérií shodná.

[17] Podle ustanovení § 78 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách uvede zadavatel dílčí hodnotící kritéria a jejich váhu v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení nebo v zadávací dokumentaci, popřípadě ve výzvě k podání nabídky v užším řízení či v jednacím

řízení s uveřejněním nebo ve výzvě k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění, popřípadě ve výzvě k potvrzení zájmu o účast nebo v dokumentaci soutěžního dialogu.

[18] Z předložené spisové dokumentace soud ověřil následující nesporné skutkové okolnosti: V bodu 18.1. zadávací dokumentace k veřejné zakázce na inženýrskou činnost stanovil žalobce jako základní hodnotící kritérium ekonomickou výhodnost nabídky, v bodu 18.2. zvolil žalobce následující dílčí hodnotící kritéria:

1. kritérium: Nabídková cena vč. DPH; váha 45%
2. kritérium: Plán jakosti upravený na konkrétní podmínky této veřejné zakázky; váha 30%
3. kritérium: Lhůta pro předložení materiálů k financování a změnám stavby; váha 15%
4. kritérium: Sankce; váha 10%.

[19] V bodu 18.4. zadávací dokumentace uvedl žalobce k dílčímu kritériu č. 2 následující: *„Uchazeči předloží plán jakosti upravený na konkrétní podmínky této veřejné zakázky podle prvku 7.1. Plánování realizace produktu systému řízení jakosti ČSN EN ISO 9001 a dle čl. XII. smlouvy. V plánu jakosti bude specifikováno, které procesy a zdroje se musí pro tuto veřejnou zakázku použít, kdo je používá a kdy se používají. V plánu jakosti bude popsán systém managementu jakosti vč. procesů realizace produktu a zdroje, které se musí použít pro specifický produkt, projekt nebo smlouvu. Jednou z částí plánu jakosti bude i kontrolní a zkušební plán. Zadavatel bude hodnotit uchazečem zpracovaný plán jakosti upravený na konkrétní podmínky této veřejné zakázky podle příslušných prvků systému řízení jakosti, a to podle obsahu jednotlivých kapitol Systému managementu jakosti ČSN EN ISO 9001 konkretizovaných na tuto veřejnou zakázku.“*

[20] Dále žalobce v bodu 18.7. výše specifikované zadávací dokumentace (způsob hodnocení nabídek podle dílčích hodnotících kritérií) uvádí, že *„bude hodnotit uchazečem zpracovaný plán jakosti upravený na konkrétní podmínky této veřejné zakázky v souladu s požadavky uvedenými v zadávací dokumentaci tak, že sestaví pořadí nabídek od nejvhodnější k nejméně vhodné a přiřadí nejvhodnější nabídce 100 bodů a každé následující nabídce přiřadí takové bodové hodnocení, které vyjadřuje míru splnění dílčího kritéria ve vztahu k nejvhodnější nabídce. Takto stanovené hodnocení bude dále násobeno vahou 2. dílčího hodnotícího kritéria.“*

[21] V bodu 10.3. zadávací dokumentace k veřejné zakázce na magnetickou rezonanci stanovil žalobce následující hodnotící kritéria:

1. kritérium: Nabídková cena vč. DPH; váha 45%
2. kritérium: Technické parametry; váha 30%
3. kritérium: Plán jakosti upravený na konkrétní podmínky této veřejné zakázky váha 15%
4. kritérium: Servis; váha 5%
5. kritérium: Sankce; váha 5%

[22] V bodu 10.4. výše specifikované zadávací dokumentace uvedl žalobce k dílčímu kritériu č. 3 následující: *„Uchazeči předloží plán jakosti upravený na konkrétní podmínky této*

veřejné zakázky podle prvku 7.1. Plánování realizace produktu systému řízení jakosti ČSN EN ISO 9001 a dle čl. XVI. smlouvy. V plánu jakosti bude specifikováno, které procesy a zdroje se musí pro tuto veřejnou zakázku použít, kdo je používá a kdy se používají. V plánu jakosti bude popsán systém managementu jakosti vč. procesů realizace produktu a zdroje, které se musí použít pro specifický produkt, projekt nebo smlouvu. Jednou z částí plánu jakosti bude i kontrolní a zkušební plán. Zadavatel bude hodnotit uchazečem zpracovaný plán jakosti upravený na konkrétní podmínky této veřejné zakázky podle příslušných prvků systému řízení jakosti, a to podle obsahu jednotlivých kapitol Systému managementu jakosti ČSN EN ISO 9001 konkretizovaných na tuto veřejnou zakázku.“

[23] Dále žalobce v bodu 10.5. zadávací dokumentace (způsob hodnocení nabídek podle dílčích hodnotících kritérií) uvádí, že *„bude hodnotit uchazečem zpracovaný plán jakosti upravený na konkrétní podmínky této veřejné zakázky v souladu s požadavky uvedenými v zadávací dokumentaci tak, že sestaví pořadí nabídek od nejvhodnější k nejméně vhodné a přiřadí nejvhodnější nabídce 100 bodů a každé následující nabídce přiřadí takové bodové hodnocení, které vyjadřuje míru splnění dílčího kritéria ve vztahu k nejvhodnější nabídce. Takto stanovené hodnocení bude dále násobeno vahou 3. dílčího hodnotícího kritéria.“*

[24] Zdejší soud činí na základě výše uvedeného jednoznačný závěr, že z popisu způsobu hodnocení dílčího hodnotícího kritéria *„Plán jakosti upravený na konkrétní podmínky této veřejné zakázky“* není zřejmé, jakým způsobem by toto dílčí hodnotící kritérium žalobce, resp. jeho hodnotící komise, hodnotil. Ze zadávacích dokumentací jednoznačně nevyplývá, jaký plán jakosti by byl hodnocen jako vhodnější ani jakým způsobem by žalobce rozhodoval o přiřazení konkrétního počtu bodů za jednotlivé části plánu.

[25] Zadávací dokumentace totiž musí obsahovat mj. způsob hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií, tzn. dle soudu **přesnou specifikaci** hodnotících kritérií, včetně podrobného popisu způsobu a metody hodnocení nabídek dle těchto kritérií. Vzhledem k tomu, že dílčí hodnotící kritérium samo o sobě nemusí být vždy dostatečně určitým vodítkem pro dodavatele při zpracování nabídek, je nutné v zájmu zvýšení transparentnosti zadávacího řízení stanovit, jaké parametry z jejich nabídek budou předmětem hodnocení a jakým způsobem bude hodnocení provedeno. S ohledem na skutečnost, že zákon o veřejných zakázkách nestanoví jednotnou metodu hodnocení nabídek, musí být způsob hodnocení nabídek popsán v zadávací dokumentaci natolik přesně a srozumitelně, aby si dodavatelé vytvořili jasnou představu, jak se budou jejich nabídky hodnotit, a aby se mohli na počátku svých úvah i kvalifikovaně rozhodnout o své účasti v daném zadávacím řízení, což v nyní přezkoumávané věci nebylo podle soudu možné.

[26] Podle právního názoru zdejšího soudu platí, že pokud zadavatel, v daném případě žalobce, z nějakého důvodu zvolí subjektivní kritérium, musí být ze zadávací dokumentace zcela jasné a srozumitelné, jak bude následně podle tohoto kritéria nabídky hodnotit. Z ustálené rozhodovací praxe zdejšího soudu pak plyne, že dílčí hodnotící kritéria musí být stanovena tak, aby ze zadávací dokumentace *„bylo zcela jednoznačně patrné, v jakých otázkách a jak konkrétně spolu budou nabídky „soutěžit““* (srov. např. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 25. 3. 2008, č. j. 62 Ca 34/2007-165). Dílčí kritéria tedy musí být popsána natolik *„konkrétně, přesně a jednoznačně, aby se každému z uchazečů dostalo*

informací téhož materiálního obsahu [...]. Už při zpracování nabídky musí být jednotlivým uchazečům zřejmé, podle jakých hodnotících kritérií a jakým konkrétním způsobem budou nabídky hodnocena, a tedy jak mají být jednotlivé nabídky zpracovány, aby byly při hodnocení „úspěšnými“ (srov. např. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 25. 3. 2008, č. j. 62 Ca 34/2007-165).

[27] Zdejší soud shledává, že podle jeho právního názoru z tohoto kritéria v řešené věci nebylo vůbec zřejmé, s čím měl být předložený plán jakosti vlastně v souladu a jak měl být hodnocen. Za jedině udržitelný označuje zdejší soud ten výklad, podle něhož příslušný plán jakosti musel být jednotlivými uchazeči předložen v takové podobě, aby se jednalo o plán zpracovaný na tuto veřejnou zakázku, což však nepředstavuje dostatečný návod pro následné hodnocení. Jakkoliv by hodnocení nabídek odpovídalo pojetí žalobce, že předmětem hodnocení měla být míra přizpůsobení plánů jakosti konkrétní veřejné zakázce, takový způsob hodnocení ze zadávacích dokumentací nevyplývá, jelikož ze zadávacích dokumentací není vůbec zřejmé, na základě čeho by hodnotící komise návrhy uchazečů v tomto hodnotícím kritériu hodnotila. Nebyla tak podle soudu zachována ani nejnižší přijatelná míra transparentnosti celého zadávacího řízení.

[28] S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008-222, je zdejší soud v souladu se správními orgány přesvědčen, že vysvětlení dílčího hodnotícího kritéria v bodech 18.4. a 18.7. zadávací dokumentace pro veřejnou zakázku na inženýrskou činnost a bodech 10.4. a 10.5. pro veřejnou zakázku na magnetickou rezonanci není pro jeho srozumitelnost dostačující. V uvedeném rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k následujícímu závěru: „*Ohledně transparentnosti a srozumitelnosti tohoto dílčího kritéria [V.2 Plán jakosti upravený na konkrétní podmínky veřejné zakázky] se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje s názorem krajského soudu, že jeho formulace nebyla dostatečně srozumitelná a nesporná, takže nebylo zřejmé, co vlastně měli uchazeči o zakázku předložit. V zadávacích podmínkách totiž bylo uvedeno, že zadavatel bude hodnotit soulad předloženého plánu jakosti, zpracovaného na konkrétní podmínky této veřejné zakázky, s použitím prvku 7.1 Plánování realizace produktu systému řízení jakosti. Toto vymezení je velmi nekonkrétní až neuchopitelné [...].*“ V nyní řešené věci je situace obdobná a zdejší soud v souladu s právním názorem uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 2 Afs 87/2008-234, zdůrazňuje, že jsou-li zadávací podmínky natolik nejasné, že objektivně připouštějí rozdílný výklad ohledně zadavatelových požadavků na zpracování nabídek či následně konkrétního způsobu hodnocení nabídek, je postup zadavatele (v dané věci žalobce) při zadávání veřejné zakázky fakticky nekontrolovatelným; to vylučuje, aby byla dodržena zásada transparentnosti zadávacího řízení. V dané věci byly zadávací podmínky podle zdejšího soudu v této konkrétní otázce natolik nejasné, že objektivně připouštěly rozdílný výklad ohledně zadavatelových požadavků na zpracování nabídek či následně konkrétního způsobu hodnocení nabídek.

[29] Podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.

[30] Zdejší soud připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135 [publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1338/2007], podle kterého: „*správní delikty představují ve srovnání s trestnými činy jinou formu protiprávního společensky nebezpečného jednání. Podstatou správních deliktů je postih za jednání v rozporu s právem. K jeho trestnosti však nepostačuje, že jednání po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu, pokud zároveň není jednáním společensky nebezpečným (škodlivým). Jinými slovy, aby mohlo být určitě protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktního jednání naplněna i materiální stránka deliktu, a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot. Na těchto závěrech nemůže ničeho změnit skutečnost, že zákony upravující správní delikty stricto sensu materiální stránku deliktu neupravují (na rozdíl od právní úpravy trestných činů a přestupků). Materiální stránka protiprávního jednání se tak i v případě správních deliktů musí projevit nejen při stanovení výše sankce, ale již při posuzování trestnosti právně závadného jednání.*“

[31] K tomuto materiálnímu znaku správního deliktu, kterým je v dané věci ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, pak zdejší soud konstatuje, že výběr nejvhodnější nabídky by mohl být v této věci ovlivněn tím, že pokud by žalobce stanovil způsob hodnocení nabídek transparentním způsobem, mohl obdržet nabídky od dalších dodavatelů. Nelze totiž vyloučit, že dodavatelé neměli představu o tom, jakým způsobem bude hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího kritéria „*Plán jakosti upravený na konkrétní podmínky této veřejné zakázky*“ probíhat a rovněž z tohoto důvodu nepřistoupili k podání nabídek. Žalobce v zadávacích podmínkách neuvedl své preference pro posouzení plánu jakosti, tedy nedal dodavatelům nijak najevo, které vlastnosti plánu jakosti by hodnotil příznivěji a které méně příznivě. Takový postup není zákonný, a jednání žalobce tak naplňuje i materiální stránku příslušného deliktu. Jak správně uvedl sám žalobce, tak skutková podstata správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách není založena na tom, že musí dojít k podstatnému ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, ale postačí potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky – k této potencialitě v dané věci došlo. Je třeba také podle prvního názoru zdejšího soudu poukázat na skutečnost, že žalobce přiřadil hodnotícímu kritériu „*Plán jakosti upravený na konkrétní podmínky této veřejné zakázky*“ váhu 30 % a ve druhé zakázce 15 %, tedy toto kritérium pro něj mělo značný význam. Pokud by body v rámci tohoto hodnotícího kritéria byly přiřazovány netransparentně a neprůhledně, je potencialita ovlivnění konečného výsledku vysoká a počet bodů udělený tomuto hodnotícímu kritériu by měl podstatný vliv na konečné pořadí nabídek.

[32] Zdejší soud závěrem dodává, že v případě, jak se snaží naznačit žalobce, že by pouze stačilo zpracování Plánu jakosti dle Certifikátu ISO, pak by podle soudu zcela ztrácelo jakýkoliv smysl hodnotit Plán jakosti v rámci hodnotících kritérií, jelikož by všechny nabídky, které by obsahovaly Plán jakosti v souladu s Certifikátem ISO, musely být staveny na roveň, a ty, které by nebyly v souladu s Certifikátem ISO, tak by musely být nutně vyloučeny. Takto však hodnocení Plánu jakosti nastaveno v zadávacích podmínkách nebylo. Zdejší soud se zcela ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, že pochybení žalobce, za které byl potrestán, nespočívá v tom, že by potenciální dodavatelé na základě informací ze zadávacích dokumentací nebyli schopni připravit požadovaný Plán jakosti, ale za to, že ze žádného z dokumentů, jež žalobce poskytl uchazečům, nemohli tito uchazeči zjistit, jakým způsobem

bude tento Plán jakosti hodnocen. Takovýto nedostatek nelze nahradit ani odbornou úrovní uchazečů, neboť uchazeč jednoduše nemůže vědět, jak bude takový Plán jakosti žalobce hodnotit, neboť to z žádného podkladu žalobce vyčíst nelze. Žalobce tak podle právního názoru zdejšího soudu spáchal správní delikty ve smyslu citovaných ustanovení zákona o veřejných zakázkách tak, jak jsou uvedeny v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí a zdejší soud se zcela shoduje se závěry správních orgánů učiněných v přezkoumávaném správním řízení a v konkrétnostech pak na tyto závěry a dílčí úvahy uvedené v odůvodnění předmětných rozhodnutí odkazuje, jelikož se s nimi zcela ztotožňuje (viz body 36-39 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104).

V. Shrnutí a náklady řízení

[33] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[34] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. prosince 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová